

МИСИОНСКИ ПРОПОВЕДИ

ВТОРО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2020

Сабота, 4 април 2020

1. ЦРКВАТА СВЕДОЧИ СО ЕДИНСТВО

Кога Божјиот народ ќе се собере како овде, пред сè доаѓа да се поклони на Бога. Но и затоа да покаже дека е Божји народ. Да размислиме за момент што тоа навистина значи.

Под „Божји” се подразбира еден Господар, еден Татко кој нè обединува бидејќи му припаѓаме нему. Под „народ” се мисли на многумина, разни припадници на Божјиот народ. Божјата Реч кажува дека од неговиот народ се очекува да биде обединет во својата разноликост. Сериозниот совет на црквата во Ефес гласи: „Настојувајте да сочувате единство на Духот, поврзани со мир!” (Ефесјаните 4,3). Текстот вели дека сме обединети во Бога, во Господа Исуса, во Светиот Дух.

Но не само тоа. Во Бога сме обединети меѓусебно како едно тело. На кој начин? Што нè поврзува? Понизноста, кроткоста, трпеливоста и поднесувањето еден со друг проникнати со љубов. Тоа е она што нè поврзува. Единството е обележје на Црквата. Притоа, не се работи само за меѓусебна соработка, поднесување еден со друг или едноставно заедништво. Исус го одредил нашето единство со изрази кои го опишуваат духовното единство со Бога. Исус се молел Бог да го направи тоа единство потполно. Тој се молел за тоа од една единствена причина - да се спаси светот: „Јас во нив, а ти во мене, - за да станат едно, и да дознае светот дека ти си ме испратил и дека нив си ги возљубил, како што мене ме возљуби” (Јован 17,22,23). Според тоа, единството не е поради нас самите. Причина за негување на единството не е создавање на добра атмосфера во црквата, создавање на удобно место. Тоа е поради осведочувањето на светот. Единството му објавува на светот дека Бог го испратил Исуса на светот, не само за нас, туку да го љуби светот преку нас. Сè што правиме во Црквата треба да изградува такво духовно единство.

Единството на Црквата е единство во разноликост. Ние

луѓето остануваме различни. Бог ни дава средства со помош на кои можеме да се обединиме: проштавање, поднесување, љубов, иницијативи кои обединуваат. Нашите разлики не се нешто лошо. Бог ги користи како средства, заеднички да бидеме посилни отколку што би биле поединечно. Своите различни дарови треба да ги употребиме за сведоштво и во служба за Божјето царство. Од Светото Писмо дознаваме дека во Црквата постојат различни дарови и дека Бог некои повикал да работат едно, а други да работат друго. На сите нас ни е познат важниот цитат во Ефесјаните 4,11-13. Но, која е целта на сè? Сè што прави Црквата, го прави со цел да „ги подготви светиите за делото на служба, за изградба на Христовото тело, додека сите заедно не дојдеме кон единство во верата и во вистинското спознавање на Божјиот Син, кон совршен човек, кон мера на возраста на Христовата полнота” (Ефес. 4,12.13).

Тоа значи дека цел на сè што се работи или зборува во Црквата треба да биде создавање на ова единство „во вера и во вистинско спознавање на Божјиот Син”. Само така можеме да израснеме до мерка на возраста на Христовата полнота”. Единството на Црквата е духовна особина на Божјиот народ. Без него не можеме да кажеме дека му припаѓаме на Бога. Поради тоа се противиме на независноста: на теолошката, националната, политичката и етничката, или на независноста зад која стои копнеж за власт и положба. Единството на Црквата подразбира дека без обсир на нашата националност, нашето знаме, боја на кожа, историја и грешки во минатото, без обсир на сè - ние остануваме обединети во Христа, во Божјата љубов еден за друг.

Единството е обележје на Црквата. Тоа го одредува нашиот квалитет. Токму нашето единство во Исуса Христа нè обединува со Бога. Тоа нè прави Божји избран народ, свети и сакани. Еден од најдобрите начини за изградба на единство во Црквата е примерот. Во сите унии, конференции, установи и месни цркви, во проповедничката работа или во работата

на еден оддел, како и во административната работа, Црквата дејствува преку група на водачи. Да се биде во единство значи да се негува тимска работа. Често не успеваме да бидеме добар пример за единство на Црквата, бидејќи го упропастуваме тимот или не водиме грижа за него. Пасторите и старешините треба да работат како тимови. Одборите треба да работат како тимови. Месните цркви треба да работат како тимови. Администрациите треба да работат како тимови. А пример за нашата тимска работа е Исусовата работа со неговите ученици. Тие биле многу чудни луѓе, но Исус трпеливо ги подготвувал за примање на Светиот Дух, за да станат големи водачи кои ќе го дадат својот живот во сведочењето за него.

Постојат и пречки во тимската работа. Тоа се таканаречените „волци самотници“, кои сè работат сами; проблемот е во самодовербата и во истакнувањето на самите себеси.

Раководните служби во Црквата да преземат планирани „удари“; тоа е проблем и обид за преземање на надзор над Црквата, кога не му се допушта на Бога да води, обид други да се поразат со лукави и потајни средства, кога го нема Христовиот дух.

Манипулација на нашите прописи со нечесност да се дојде до предности за мене и за мојата организација за сметка на другите. Тоа е еден облик на корупција.

Запоставување на другите во Црквата, невнимание кон нашата Црква како целина, кон тимот кој го избрала Црквата.

Недостаток на охрабрување на другите. Наместо тоа се забележува разорен критицизам, секогаш подготвен да избие на површина.

Слаби водачи кои се плашат да кажат „не“ и да ги соочат луѓето со вистината, бидејќи се несигурни или се плашат да ги повредат другите.

Би можеле да продолжиме со нижење. Но важно е да не се занимаваме со нашите грешки, туку да гледаме на Бога и да го правиме она што Тој го сака. Бог сака да има обединета Црква и водачи способни да ја обединат - тоа е битно! Единство значи да се биде отворен да ги повикам другите да ми се придружат во

она што го правам. Единство значи да се поделат своите дарови и можности со другите бидејќи нашето заедничко дело со Бога е поважно од моето лично дело. Единството е најдобар начин за раст и развој на Црквата.

Зошто е важно единството? Поради Бога. Затоа што тој го сака нашето единство. Тоа потврдува дека Бог е Владетел на вселената. Нашето единство ѝ зборува на вселената дека почитуваме еден Бог. Тоа зборува дека Бог е моќен, дека е во состојба да го обедини она што е различно и раздвоено. Според тоа, со своето единство Му даваме слава на Бога. А адвентистот е повикан на тоа. Значи, кој е Бог? Ние веруваме дека во Христа „живее сета полнота на Божеството“ (Колош. 2:9). Крстот на посебен начин го прикажува Бога. Тој е симбол на срам и смрт. Тој Го прикажува не само како „љубов“, туку како самопожртвувана и откупителска љубов.

Единството на Црквата се состои во Божјата љубов, во Христа. Оваа љубов не е само наука; таа не постои само на небото. Божјата љубов се излила во нашите срца со Светиот Дух Кој ни е даден (Римјаните 5,5). Тоа има големи последици; тоа нè обединува и прави да станеме семејство.

Што е љубовта? Љубовта е прашање на блискост и поврзаност. Поради тоа единството на израелскиот народ зависело од блискоста помеѓу Бога и Неговиот народ. „Зашто има ли некој голем народ кому неговиот бог му се приближил толку, како што е близок кон нас Господ, нашиот Бог, кога и да Го повикаме?“ (Второзаконие 4,7). Блискоста помеѓу Бога и Неговиот народ е слична на блискоста помеѓу мажот и жената во брак. Таа е слична на блискоста помеѓу деловите на организмот. Секој зависи еден од друг: „Кога страда еден орган, со него страдаат сите органи“ (1. Кор. 12,26).

Бог нè направил еден народ. „Тој нè создаде и ние сме негови, негов народ и овци на неговото пасиште“ (Псалм 100,3). Божјиот народ ги остварува неговите намери. Божјиот народ во светот е она што Тој сака да биде. Ние сме во светот видливи делови на внатрешното Божје битие. Со својот живот и сведоштво, поединечно и заеднички, докажуваме дека Божјата волја се вр-

ши на земјата како и на небото. Со него докажуваме дека Божјето царство се приближило, дека е на самите порти, дека влегло во нашето срце и само што не се појавило на светот.

Затоа Божјиот народ е објава на Божјето доаѓање. Божјиот народ е негов адвентен народ.

Драг Божји народе, мои браќа и сестри, Бог нè направил свој народ. Никогаш да не го разорувате Божјето дело. Да го штитите! Да го изградувате и да го зацврстувате!

Затоа сме денес овде. Тоа го можеме само ако сè Му предадеме на нашиот Спасител Исус и Му допуштиме на Неговиот кроток дух на служба да нè води. Да останеме во него, распнат, скршен, но моќен Спасител. Да останеме во него и Тој ќе остане во нас. А кога ќе остане во нас, ќе ги добиеме сите небесни и земни сили кои Бог му ги дал. Тоа нека биде наша цел; да си помогнеме еден на друг да одиме напред со неговата сила.

Сабота, 2 мај 2020

2. ДОМОТ - ПРВОТО МИСИОНСКО ПОЛЕ

Веруваме дека наше право, кое ни е дадено од Бога, и наша родителска должност е да ја пренесуваме христијанската вера на нашите деца, „Туку воспитувајте ги во науката и опомената на Господа“ (Ефесјаните 6,4). Оваа одговорност постојано се нагласува во Писмото. Од Мојсеевите заповеди за Божјите закони, „Напомнувај им ги на своите синови“ (5. Мојсеева 6,7), до Павловите совети за воспитување „во науката и опомената на Господа!“ (Ефес. 6,4), Библијата е многу јасна околу ова прашање.

Воспитувањето на децата, во правец на развивање на искрена и основна вера во Исуса Христа, оспособувајќи ги за признавање и прославување на Бога преку начинот на живеење и благодарност кон Божјата милост и љубов, бара вложување напори во поучување и нега. Да се познава Бог, тоа подразбира многу повеќе од редовно одење во саботната школа, учење напамет на

библиските текстови или посетување на црковни училишта. Децата треба да го познаваат Бога како Оној кој ги љуби и ги познава последиците на гревот и останатите темелни библиски вистини. Спротивно на тоа, многу деца лесно може погрешно да ги разберат теолошките поими. Христијанските писатели Дона Хабернит и Лери Бартон ги наведуваат следните причини за таквото погрешно разбирање:

Теолошките поими често пати се апстрактни и симболички па поради тоа се многу потешки за разбирање. Ако ги прашате децата на претшколска и школска возраст на кој начин Исус претставува „светла утринска ѕвезда“ или што значи „Исус сака да бидам како сончевите зраци“, многу ќе се изненадите со нивните одговори.

Децата доживуваат премногу умствени стимулации, преку долготрајното гледање телевизија и влијанието од другите медиуми, така што нивната содржина го блокира нивниот ум, и се отежнува организираното усвојување на поимите.

Учителите и родителите понекогаш го пренагласуваат помнењето на библиските текстови и приказни без објаснување на поимите со кои се сретнуваат. Децата може механички да ги повторуваат зборовите, без да го знаат нивното значење.

Погрешни податоци децата собираат од своите пријатели, кои и самите можеби не ги разбираат духовните поими.

Зборовите кои ги познаваат децата често пати ги ставаат покрај библиските зборови кои не им се познати и на тој начин настануваат неточни поими. Едно момче се молело: „Лебот наш празничен дај ни го денес и прости ни ги долгите наши...“

Значи, родителите носат одговорност во помагањето на нивните деца да ги разберат темелните верувања на црквата и целосна одговорност во изнаоѓањето начини на кои овие верувања може да се применат во секојдневниот живот при развивањето на нивната блиска заедница со Исуса Христа. Мора да се започне во раните години од животот на детето, бидејќи тоа е најдоброто време за „запечатување“ на верата и познавањето на Исуса како личен пријател.

Елена Вајт напишала: „Божји план е децата и младината јасно да разберат што бара Бог од нив, за да може да ја разликуваат праведноста од гревот, послушноста од непослушноста“.

Исто така советувала:

„Овие работи на децата треба да им се објаснат со едноставен јазик, кој ќе биде лесен за разбирање. Како ќе напредуваат во текот на годините, поуците кои ги примаат треба да се прилагодат на нивните способности, сè додека темелите на вистината не бидат широко и длабоко поставени“.

Да, навистина малите деца немаат умствени способности за разбирање на теолошките поими и науката како возрасните луѓе, но тие можат да изградат темел за подоцнежнo теолошко разбирање. Побожните родители ќе сторат сè за да ги поучат, ќе им ги објаснат интересните искуства со цел да им помогнат на децата во разбирањето на теолошките поими и христијанските доктрини.

Познатиот евангелист Били Грем им упатува на родителите вест дека „единствениот начин на кој можеме на децата да им дадеме вистински дом е да го стават Бога над нив и во целост да ги поучат за Господовите патишта“.

Поучување за темелните верувања

Значи, на кој начин можеме да ги поучиме децата за основните библиски верувања? Како да им помогнеме правилно да ги разберат теолошките идеи? Еве неколку совети. Да запомниме, во доброто проучување треба да се употреби разновидност и интерактивен однос.

Раскажувајте приказни секогаш кога ќе имате можност за тоа. Децата многу ги сакаат приказните од Библијата, од историјата на адвентистичката црква или приказните за мисионерите. Родителите може да им помогнат на децата да ги разберат црковните доктрини и верувања преку раскажување на приказни.

Еден татко, обидувајќи се да ја пренесе поуцата за Божјата љубов и жртвата на Неговиот Син дадена за сите нас, раскажал една приказна за еден железничар на еден подвижен мост, чие

синче направило погрешен чекор, така што останало да виси на едната страна на тесниот мост. Одненадеш, слушајќи го знакот на возот како се приближува кон мостот со голема брзина морал да одлучи дали ќе се качи на кулата каде што се наоѓала рачката за спуштање на мостот, за да ги спаси животите на 400. патници кои биле во брзиот воз или ќе се затрча да го спаси својот син. Конечно, со солзи во очите, одлучил да го спушти мостот, оставајќи го сопствениот син на шините за да го згази брзиот воз.

По оваа силна приказна (се разбира дека не е соодветна за секоја возраст) немојте да застанете тука. Зборувајте им на децата и упатувајте ги: „Дали е лесно да се направи оваа жртва? Дали си подготвен ти да се жртвуваш за нешто што ти е многу драго? Ова е прекрасна шанса за разговор околу Божјето жртвување на сопствениот Син и неговиот план за спасение на човечкиот род.

Исто така родителите може да ја раскажат сопствената историја за обратувањето. Замислете какво влијание ќе има тоа кај вашето дете, на кој начин тоа ќе го слуша раскажувањето на својот татко кој станал христијанин. Личното сведоштво има огромна важност. Кога ќе му го раскажете на детето сопствениот пат кон верата, му покажувате на кој начин Исус може да го промени животот на луѓето кои живеат во денешнината, а не само на оние кои живееле во далечното минато. Оваа можност би можеле да ја искористите за да им зборувате за гревот и големата борба меѓу доброто и злото, меѓу Исуса и сатаната. Ова претставува добра можност таткото да објасни што значи да се биде христијанин и да го поттикне своето дете да развива лична заедница со Исуса.

Живите поуки од секојдневниот живот може да послужат при поучувањето на библиските вистини. Исус се користел со параболи од секојдневните настани, кои биле особено блиски до луѓето, во моментите кога ги објаснувал вистините на своето царство. Со споредување на децата им помагаме полесно да разберат, така што тие може да се изедначат со познатите илустрации, и на тој начин апстрактните поими стануваат конкретни, добиваат значење и подобро се разбираат.

Ако се обидете да ја објасните доктрината за Тројството, покажете им јајце и побарајте од нив да го скршат за да видат што има внатре. Прашајте ги: „Од колку делови се состои ова јајце“? Зборувајте им за лушпата, белката и жолчката, и за тоа како сите делови прават една целина.

Или може на децата да им дадете три волнени нишки - црвена, жолта и сина. Побарајте да направат плетенка. Трите бои меѓусебно се испреплетуваат, така што заедно прават плетенка. Објаснете им дека црвената нишка е како Бог Таткото, кој нè сака и ни ги проштава гревовите; жолтата боја е Бог Синот, кој го создал светот и умрел на крстот за да нè спаси сите нас, а сината е Бог Светиот Дух, кој нè утешува кога сме обесхрабрани и ни помага да живееме среќно, поучувајќи нè што е добро а што зло. Трите различни нишки заедно претставуваат една целина.

Ако некој близок или пријател на семејството умрел, секако, искористете ја можноста да му објасните на детето што зборува Библијата за смртта.

Искористете го цртањето, музиката или играњето за да ги поучувате децата за верските поими. Помалите деца подобро ги сфаќаат верските поими на овој начин. Побарајте децата да го нацртаат библискиот настан, а потоа да го раскажат. Ќе се изненадите од нивното толкување. Искористете ја секоја можност да ја објасните доктрината и да ги исправите погрешните толкувања. Психологот Хебернит открил дека повеќето деца ги сликаат Адам и Ева како ја напуштаат Едемската градина во автомобил со кој го управува Исус или ангелот. Кога ќе им речете на децата дека Адам и Ева се истерани (англиски: driven out) од нивната прекрасна градина, ги наведувате да помислат нешто погрешно. Внимателно избирајте ги зборовите, особено кога ги поучувате претшколските и младите школки деца!

Децата може да ги научите да пеат песнички кои ги илустрираат библиски доктрини. Кога ќе учат за создавањето може да ги пеат песничките „Мојот Бог е голем Бог“ или „Виножито“ и слични. Децата може да глумат како Адам и Ева јадат од забранетиот плод и поради тоа мора да ја напуштат Едемската

градина, бидејќи му биле непослушни на Бога. Издвојте време да објасните дека непослушноста кон Бога и кон неговите правила претставува грев. Дајте им време на децата да го образложат со свои зборови тоа што го научиле.

Раскажувајте многу искуства од сопствениот живот. Да се живее како Исусов ученик значи да се следи Исусовиот пример. Кога децата учествуваат во самарјанската служба, како подготовка на корпа за храна за сиромашни или собирање облека за жртвите од поплави, им го откриваат вистинското значење на сочувствувањето со другите и радоста која се чувствува при самооткажувањето во полза на другите. Ваквите искуства на децата им овозможуваат длабоко да го разберат верувањето во искреното христијанско однесување и служењето на ближните.

Вклучете ги децата во проучувањето. Уште еден успешен начин на поучување на црковните верувања е вклучување на постарите школски деца и тинејџери во повеќето активности. На пример, може од весниците да исечете статии за страшни настани, како терористички напади или цунами и да им ги поделите на децата. Тие нека ги прочитаат насловите и кратките вести, а потоа заедно разговарајте за нив. Дозволете им на децата и на тинејџерите да поставуваат прашања, и водете ги во истражувањето на она што го знаат за овие големи несреќи и на кој начин тие се вклопуваат во глобалната слика за борбата меѓу доброто и злото. Поврзете ги овие настани со ветувањето за Божјите станови на небото.

За да им помогнете на децата да ја сфатат доктрината за духовните дарови, треба да ги натерате да направат краток попис на своите духовни дарови. Потоа, поделете ги во групи по двајца, тројца или четворица, така што меѓусебно ќе можат да ги споредат резултатите. Помогнете им на децата да ги откријат даровите што ги имаат.

На кој начин би можеле да ги поучите децата за библиската доктрина „растење во Христа“, за да ги поврзете во молитва. Вклучете ги децата и тинејџерите во различни видови молитвени активности: музички молитви, библиски молитви и молит-

вени писма. На овој начин ги унапредуваат и ги прошируваат своите молитвени искуства.

Употребете интернет, dvd и други аудиовизуелни извори. Старата поговорка „Сликата вреди илјада зборови“, особено се однесува на оваа генерација, бидејќи таа е фасцинирана со телевизиски и компјутерски екрани, видеоапарати и играчки. Родителите може да презентираат DVD или кратко видео кое ги објаснува одредените црковни доктрини. На пример, по гледањето на видео-приказот за грижата за земјата и животната средина, децата и тинејџерите може да расправаат што значи да се биде добар Божји управител. Треба да се насочат во улогата која ја имаат во управувањето со своите пари, со даровите, времето, животната средина и слично. Не пропуштајте можност да поразговарате накратко за она што сте го гледале. Таквите размислувања и толкувања им помагаат на младите да ги разберат важните библиски вистини.

Можеби навистина сме презафатени, така што семејствата имаат преоптоварени распореди. Постојано се слуша: „Немам време!“ Но, поврзувањето на нашите деца со Бога би требало да биде на прво место. Можеби нема да бидеме во можност да „најдеме време“ за оваа важна задача, но може да „создадеме време“ за поврзување на нашите деца со Бога, кој е центар на целата вселена, а сепак толку ги сака што бил подготвен да го жртвува својот Син за нив.

Треба со намара да ги поучуваме своите деца да го сакаат и обожаваат Бога. Да им помогнеме да ги разберат библиските вистини изразени во темелните верувања на нашата црква, бидејќи ништо не е толку возбудливо како фактот дека децата го прифаќаат Исуса и продолжуваат духовно да растат.

Саботиа, 6 јуни 2020

3. РАСТОТ НА ЦРКВАТА И КВАЛИТЕТОТ НА ХРИСТИЈАНСКИОТ ЖИВОТ

Во христијанскиот свет денес многу се зборува за раст на црквата. На што се однесува и што опфаќа овој, за нас, релативно нов термин? Кога денес се зборува за раст на црквата тогаш се мисли на цел спектар од евангелски активности внатре во црквата. Тоа го опфаќа целокупниот духовен живот на верниците, нивното единство, верноста, нивното заедништвото, грижата за новокрстените верници и посебно ангажирањето за оние кои не ја чуле веста за спасението. Со таков дух и живот се одликувала и апостолската црква. Апостол Павле за верниците во Коринт рекол: “Вие сте нашето писмо напишано во нашите срца, кое го познаваат и го читаат сите луѓе” (2. Коринќаните 3,2).

Луѓето кои биле надвор од црквата имале што да видат во црквата. Можеле да ја видат љубовта, грижата за сиромашните, грижата за оние кои не го чуле евангелието. И денес мнозина кои се надвор од црквата посматраат што се случува во неа. Мнозина би сакале да видат и да чујат: “Дали христијанството денес има што да му каже на уморниот, обесхрабруениот и бесцелниот човечки род?” Одговорот е често обесхрабрувачки: ‘Бог има вест за луѓето.’ Тој има што да му пружи на човекот, но црквата не е често во состојба тоа да го пренесе.”

Слугинка Господова напишала: “Кога меѓусебниот живот на верниците е складен и кога братот негува љубов кон братот, соодветно на тоа во црквата ќе се види и сила и воодушевување за спасување на ближните” (ТМ, 188).

Поглед кон животот и работата на апостолската црква

Во времето кога живееле и работеле апостолите влијанието на христијанството било многу привлечно. Никој не помислувал дека црквата е досадна. Никој не можел да заклучи дека црквата е одвоена од вистинските потреби на луѓето и дека е себич-

на. Напротив, впечатоците и искуствата зборувале поинаку. Да ги согледаме денес накратко животот и работата на верниците во Антиохија (Дела 11,19.20).

Антиохија бил главен град на богатата и моќна римска провинција Сирија. Се сметала за трет град во светот, после Рим и Александрија. Тука се вкрстувале влијанија на разни култури и религиозни правци. Токму во таа необична и многубожечка средина христијанството длабоко ги пуштило своите корени и антиохиската црква станува мисионски центар.

Христијаните во Антиохиската црква станале толку силна и примерна група и се нашле како контракултура на тогашниот свет. Нив ништо не ги задржувало. Наидувале на меч, на немаштија, на цинизам и рамнодушност, на омраза и разорување но наспроти сето тоа, тие биле полни со сила, полни со вера и љубов, полни со пожртвуваност и мисионски полет. Во што се состоела тајната на успешниот пораст на црквата?

Тоа била Црква која се грижела:

а) Грижа за новите верници (Дела 11,23)

Варнава преставува клучна личност во оваа работа. Иако доаѓал од Ерусалим сторил многу новите верници во Антиохија да му останат верни на Господа. Овој е еден од значајните фактори кога е во прашање порастот и напредокот на црквата.

Работата со новокрстените верници и со заинтересираните пријатели после одржувањето евангелизација, како по некое правило, често се запоставува. Тоа не бил случај со антиохиската црква. Зарем Господ овозможува раѓање деца за потоа тие да се смрзнуваат и да умираат од глад? Причината зошто толку мал успех постигнуваат многу цркви денес се крие токму во овој проблем. Со тешка мака верниците доаѓаат на седмичната евангелска проповед, а потоа кон пријателите и новообратените верници се однесуваат без нималку љубов и грижа. Понекогаш и самите проповедници слично постапуваат. Ова е вистински духовен злочин. На таква црква Бог нема да и даде нови верници. Морам да нагласам дека на сите ни е потребна темелна промена по ова прашање.

“Не оставајте ја прерано својата работа. Водете сметка сите да бидат поучени во вистината, утврдени во верата... А тогаш, како и апостол Павле посетувајте ги често за да видите како живеат. О, колку плачат ангелите поради површната работа на мнозина кои тврдат дека Бог ги испратил за да ја проповедаат Неговата реч!” (5Т 156)

б) Грижа за гладните и сиромашните (Дела 11,27-39)

Бог рекол дека својот народ нема да го остави без сиромашни за да го испита нивното срце. Така било и така ќе биде. Но, Исус додал: “На сиромашните им се проповеда евангелието” (Матеј 11,5). Во денешно време евангелието треба да допре до колибите на сиромашните, до презрените слоеви од општеството.

Во развиениот свет, денес постојат две категории луѓе кои се малку допирливи за евангелието. Таа недопирливост не се случува поради недостаток на интерес за него, туку поради нашата негрижа да го најдеме вистинскиот пат да допреме до нивните срца и да ги препознаеме нивните потреби. Тоа се оние на најниската скала во општеството, сиромашни, напуштени, презрени и често отфрлени.

Втората група ја представуваат оние луѓе и жени кои припаѓаат на највисоките општествени слоеви. Ако го пронајдеме патот до овие луѓе делото на евангелието многу брзо ќе напредува.

„Евангелскиот повик треба да им се упати на богатите и на сиромашните, на големите и на малите; мораме да пронајдеме начин на кој ќе ја однесеме вистината на нови места до сите слоеви... Исус им го проповедал евангелието на сиромашните, но во својата работа не се ограничувал само на тој општествен слој. Работел за сите оние кои сакале да ја слушаат Неговата Реч, не само за цариниците и грешниците, туку и за богатите и образовани фарисеи, за еврејските големци, капетани и римски управители” (Евангелизам, 549).

Практичната помош која ја покажувале верниците на антиохиската црква не можела да остане без плод. Евангелието не може да се објавува само како теорија. Ни Христос така не го обја-

вувал. И затоа кој и да е поттикнат од Господовиот Дух за евангелска служба тој не може да ги запостави потребите на сиромашните, разочараните, ранетите, уплаканите, обесхрабрените, напуштените, заробените во грев и пороци, без оглед на кое општествено ниво са наоѓаат. Таков дух покажала апостолската црква. Таа се грижела и имала слух за потребите на секој човек.

в) Грижа за оние кои не чуле за евангелието (Дела 13,2,3)

Не е редок случајот кога верниците од една црква се свртуваат само кон себе и кон своите потреби. Свртени кон самите себеси и кон своите удобности во црквата се чувствуваат како во убаво наместен кревет. Сè е толку убаво средено и сите убаво се чувствуваат и добро спијат. Никому не му дозволуваат да им го поремети нивниот мир и комодитет.

Верниците во Антиохија биле исполнети со друг дух. Нив ги обземал духот на службата, молитвата и постот. Иако јадрото на оваа црква го сочинувала еврејска група верници, тие им проповедале на Грците.

Искрено го сакале целиот свет, своите сонародници и многубожците, биле отворени и ги разбирале потребите на своите блиски. Се грижеле за многу краишта до каде што радосната вест сè уште не допрела. Од нивните средини тргнувале првите мисионери да проповедаат во незнабожечкиот свет. Биле спремни без приговор да се откажат од своите двајца најдобри водачи заради доброто на другите. Кој би се откажал од своите највлијателни водачи, од старешините во црквата, кога не би чувствувал љубов кон оние кои страдаат? Тоа го сториле верниците во Антиохија. Тоа била црква која навистина се грижела.

Од искуството на антиохиските христијани можеме да извлечеме значајна поука за христијаните на денешницата. Црквата која не покажува доволно грижа за новите верници, таа не е во состојба да одговори на своите обврски. Црквата која не покажува грижа за оние кои не ја чуле веста за евангелието не може да расте. Црквата која не е спремна да се откаже од своите лични интереси и привилегии за доброто на другите, нема да напредува. Но онаа црква која негува дух и живее според при-

мерот на антиохиските христијани, се здобива со вистински предуслов за брз духовен и бројчан раст.

Црква на која заедништвото ѝ е стварност

Структурата на верниците на антиохиската црква била многу разновидна. Тоа можеме да го видиме од 11. и 13. поглавје од Делата апостолски. Токму во Антиохија христијаните кои дошле од еврејството и оние кои се обратиле од незнабожците, заедно го славеле Господа, заедно постеле, заедно се молеле и седеле на иста маса. Таквите постапки ни ја откриваат вистинската содржина на нивното заедништво. Тие ја срушиле оградата на непријателството и предрасудите, и станале едно во Исуса Христа.

Да погледнеме како изгледал составот на антиохиските водачи: (Дела 13,1)

Како прв се споменува Варнава. Ова име во раната христијанска заедница било непознато. Тој тесно соработувал со апостол Павле. Го придружувал Павла на неговото прво мисионско патување. Потекнувал од Кипар. Некогаш бил богат човек кој поседува-вал бродови на тој остров. Сега верно и пожртвувано ја објавувал радосната вест.

Второто име кое писателот на Делата апостолски го спомнува е Симеон. Тој потекнувал од Северна Африка. Очигледно дека тука се работи за црнец затоа што на тоа нè упатува неговото второ име Нигер, што на грчки значи Црн.

Како трет, го имаме Луцијан од Кирина. Ова име носи во себе корен од латински збор што нè наведува на заклучок дека Луцијан е од римско потекло. Потекнувал од Кирина, подрачје во Северна Африка. Тој град во старо време бил познат по чуеното медицинско училиште.

Потоа го имаме Манаил, воспитан со четворовласникот Ирод. Овој водач на антиохиската црква имал аристократско потекло. Потекнувал од угледно семејство, а своето детство го минал со идниот цар Ирод.

На крајот, како петти во групата учители и пророци на ан-

тиохиската црква се спомнува Савле. За него имаме најмногу податоци. Бил многу учен како фарисеј и ревен за обичаите. Сега таа подготвеност и верност со уште поголема љубов и сила ја посветил на проповедање на радосната вест.

Вака собрани од разни страни, со различна националност и со различни раси, успеале да живеат, и да работат во единство и да останат заедно. Како успеале во тоа? Како им успеало во толку сложени околности да ја водат првата црква кон значајна победа во служба на евангелието?

Постојат повеќе фактори кои Библијата ги изнесува. Како прво тука го наоѓаме фактот дека сите тие биле луѓе од вера, луѓе исполнети со Дух, луѓе на молитва и пост. Тие навистина ја сфатиле и ја вкусиле силата на евангелието во својот живот. Христовиот Дух и Неговата наука во срцето ги руши сите расни, национални и други огради со кои луѓето се оградуваат. Христовата љубов во срцето изградува заедништво. Тоа заедништво кое се огледало во животот на антиохиските христијани се воздигнало над сите расни, социјални и културни граници. Тоа дало нова содржина на животот и работата дотогаш непозната во светот.

Денешното христијанство мора да го сфати ова. Сите ние како Црква мораме добро да го разбереме. Светот ќе не презира а Христос ќе не отфрли доколку нашиот живот не биде исполнет со тие принципи на евангелието. Да прочитаеме нешто за тоа: Матеј 25,34.35.

Оној кој не чувствува грижа и љубов кон презрените, гладните, отфрлените и прогонетите заради Христа и Неговата наука, не е спремен да изградува вистинско заедништво. Истата грижа и љубов треба да се покажат и кон оние кои не го познаваат Христа.

“Ние не можеме да бидеме Божји сведоци само врз основа на проповедање на вистината и ширење литература. Запомнете дека живот сличен на Хростовиот е најсилен доказ во прилог на христијанството...” Светот нема да верува во она што проповедникот го проповеда туку ќе верува гледајќи како црквата живее.

Сите напишани книги не можат да го сторат она што може да го стори посветениот живот” (Одбрани сведоштва, 272).

Од сето она што го рековме, ние гледаме дека растот и напредокот на црквата тесно е поврзан со квалитетот на животот и работата на црквата. Оние верници кои покажуваат грижа и љубов кон луѓето кои се надвор од црквата можат духовно да растат. Онаа црква која покажува искрена и вистинска пастирска грижа кон новокрстените верници, црквата која има уво и око да ги чуе и да го види потребите на своите браќа како и на своите сограѓани, е црква која е на добар пат да раѓа. Црквата која негува дух на заедништво и слобода, е црква во која луѓето ќе сакаат да дојдат.

На крајот од ова размислување да си поставиме себеси неколку значајни прашања. Дали сум вистински заинтересиран мојата црква да напредува? Со што допринесувам духот на љубовта, заедништвото и слогата да се развиваат во мојата црква? Овие прашања сериозно нека нè поттикнат да го преиспитаме личниот став во нашиот живот како верници на Црквата на остатокот.

ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА
2/2020

Мисионски проповеди

Излегува тримесечно

Издава:

Христијанска адвентистичка црква,
црква на адвентистите на седмиот ден

Коректура:

Томе Трајков

Одговара:

Томе Трајков

Превод и подготовка:

Мелита Томовска

За интерна употреба